

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/78/2016
Identifikačné číslo spisu: 7810201324
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7810201324.1

ROZSUDOK

R. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Machyniaka a sudcov JUDr. Rudolfa Čirča a Mgr. Dušana Čima vo veci žalobkyne X. N., bývajúcej v I., F., proti žalovanému C. C., bývajúcemu v A., A. v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. Ladislavom Csákóom, advokátom so sídlom v Rožňave, Hviezdoslavova 4, o zaplatenie 3.471,03 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 9C/62/2010, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. septembra 2015 sp. zn. 6Co/172/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného proti výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietavého výroku tak, že žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť 1 026,89 eur s úrokmi z omeškania 9% ročne od 20. 10. 2009 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, z a m i e t a.

Dovolanie žalovaného proti ostatným výrokom rozsudku o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava rozsudkom z 13. novembra 2012 č. k. 9C/62/2010-279 v spojení s doplnčacím rozsudkom z 5. apríla 2013 č. k. 9C/62/2010-308 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1 026,89 eur s príslušenstvom ako ceny za opravu veci a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1 866,89 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 106,20 eur od 20. 10. 2009 do zaplatenia z titulu náhrady škody a nad rozsah priznanej škody a úrokov žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o náhrade trov konania účastníkov a doplnčacím rozsudkom o náhrade trov štátu. V súvislosti s nárokom žalobkyne o zaplatenie sumy 1 026,89 eur vychádzal zo zistenia, že medzi žalobkyňou ako objednávateľom a žalovaným ako zhotoviteľom bola dňa 25. 5. 2009 ústnou formou uzavretá zmluva o oprave vozidla (motor nemal dostatočný výkon a dochádzalo k prepúšťaniu oleja), že vozidlo bolo v oprave u žalovaného do 26. 6. 2009, v rámci ktorej žalovaný vymenil ojnicné ložiská, že žalobkyňa zaplatila žalovanému za túto opravu žalovanú sumu, že motor ani po vykonaní opravy nemal dostatočný výkon a tzv. klepal, a že žalobkyňa reklamovala vadne vykonanú opravu u žalovaného, ktorý ju uznal, ale vady vozidla ani následne neodstránil. V konaní bolo ďalej nesporné, že žalobkyňa prevzala vozidlo z opravy na prelome augusta a septembra 2009, že pri jazde s vozidlom dňa 30. 9. 2009 na ceste z Košíc

do Rožňavy došlo k úplnému zničeniu motora a vozidlo muselo byť odtiahnuté odťahovou službou a že žalobkyňa vyzvala žalovaného listom z 9. 10. 2009 na vrátenie plnej ceny opravy v sume 1 026,89 eur a nákladov za odtiahnutie vozidla v sume 141,61 eur. Okresný súd vychádzajúc z obsahu tohto listu zistil, že žalobkyňa v ňom výslovne neuviedla konkrétne aké právo si u žalovaného uplatňuje z titulu jeho zodpovednosti za vadne vykonanú opravu veci. Žalobkyňa teda riadne a včas vadu opravy u žalovaného neuplatnila. Dospel preto k právnenému názoru, že po márnom uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty jej právo zo zodpovednosti za vady opravy zaniklo, z ktorého dôvodu žalobu o vrátenie ceny za opravu vozidla zamietol. Právne vec v tejto časti posúdil podľa § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Nárok žalobkyne o zaplatenie sumy 2.309,14 eur (včítane 141,61 eur za odťah) považoval za nárok na náhradu škody a v rozsahu 135 eur zaplatených znalcovi za príslušenstvo tejto pohľadávky v podobe nákladov spojených s jej uplatnením. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, najmä zo znaleckého posudku a ústneho vyjadrenia znalca Ing. Štefana Bána, vzal za preukázané, že žalovaný postupoval pri oprave vozidla ukončenej 26. 6. 2009 technologicky nesprávne, v dôsledku čoho došlo 30. 9. 2009 k devastačnému mechanickému poškodeniu motora (vyrazenie bloku motora ojnicou v dôsledku roztrhnutia skrutiek spájajúcich ojnicné veko a ojnicu na druhom valci motora). Dospel preto k záveru, že sú splnené všetky zákonné predpoklady zodpovednosti žalovaného za škodu, včítane existencie príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného pri oprave vozidla a vzniknutou škodou na vozidle. Keďže žalobkyňa prispela k zväčšeniu rozsahu škody, je povinná znášať škodu pomerne, a to v rozsahu jednej štvrtiny vzniknutých nákladov. Žalobe v tejto časti preto vyhovel v rozsahu troch štvrtín nákladov vynaložených žalobkyňou na opravu vozidla a priznal jej aj 135 eur titulom príslušenstva pohľadávky, čo predstavuje sumu 1 866,89 eur a vo zvyšku v tejto časti žalobu zamietol. Žalovaný sa s plnením dlhu v sume 141,61 eur dostal do omeškania. Žalobkyni preto priznal aj úroky z omeškania zo sumy 106,20 eur (tri štvrtiny zo 141,61 eur) a nad rozsah priznaných úrokov nárok v tejto časti zamietol. Právne vec posúdil podľa § 420 ods. 1 a ods. 3, § 441, § 121 ods. 3 OZ a § 517 ods. 2 OZ. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, keďže účastníci mali približne rovnaký úspech vo veci.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 8. septembra 2015 sp. zn. 6Co/172/2013 zmenil rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej zamietol nárok žalobkyne o zaplatenie sumy 1 026,89 eur tak, že žalovanému uložil povinnosť žalobkyni zaplatiť túto sumu s úrokmi z omeškania 9 % ročne od 20. 10. 2009 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku rozsudok okresného súdu potvrdil. Žalobkyni priznal náhradu trov konania 137,28 eur, ktorú žalovanému uložil zaplatiť advokátovi Mgr. Tomášovi Adamcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zmenil doplnčiaci rozsudok tak, že účastníci sú povinní nahradiť trovy štátu, žalobkyňa zaplatením 76,10 eur a žalovaný zaplatením 371,33 eur na účet Okresného súdu Rožňava do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie sumy 1 026,89 eur (vrátenie ceny zaplatenej žalobkyňou za opravu vozidla) uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že poruchy motora spočívajúce v jeho nedostatočnom výkone a tzv. klepaní motora, pretrvávali aj po tom, čo žalobkyňa u žalovaného tieto vady vytkla a uplatnila právo na ich bezplatné odstránenie. Žalobkyňa mala preto v zmysle § 655 ods. 1 OZ právo na zrušenie zmluvy alebo na primerané zníženie ceny opravy a to bez potreby opätovnej reklamácie ktorejkoľvek z týchto väd. Na rozdiel od súdu prvej inštancie mal za to, že prejav vôle žalobkyne zachytený v liste z 9. 10. 2009 smeroval k zrušeniu zmluvy. Hoci žalobkyňa vo výzve výslovne neuviedla, že žiada „zrušiť zmluvu“, podľa odvolacieho súdu rozhodujúcim v tomto smere bolo posúdiť prejav vôle žalobkyne vyjadrený v tomto liste ako „požiadavka na vrátenie 1 026,89 eur“, t. j. celej ceny opravy vo väzbe na ustanovenie § 655 ods. 1 OZ in fine. Vychádzal z úvahy, že žalobkyňa mohla v zmysle citovaného ustanovenia buď žiadať zľavu z ceny opravy alebo zrušiť zmluvu a z tohto titulu žiadať vrátenie celej ceny za opravu. Pokiaľ by výzva žalobkyne mala byť uplatnením práva na zľavu z ceny opravy, musela by obsahovať aj rozsah tejto zľavy. Prípadná žiadosť o „zľavu“ z ceny v rozsahu 100 percent nie je ničím iným, než mlčky vyjadreným zrušením zmluvy, lebo v takom rozsahu už nejde o zľavu. Keďže žalobkyňa v spornom liste nepochybne vyzvala žalovaného na vrátenie celej ceny opravy, čo prichádza do úvahy jedine v prípade zrušenia zmluvy, nemožno pochybovať o tom, ktoré právo u žalovaného si podľa § 655 OZ uplatnila. Dospel preto k záveru, že žalobkyňa právo zo zodpovednosti za vady opravy uplatnila u žalovaného riadne a včas a teda, že k jeho zániku nedošlo. V tejto časti preto rozsudok okresného súdu podľa § 220 O. s. p. zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody a jej príslušenstvo tak v podobe úrokov z omeškania, ako aj v podobe nákladov

súvisiacich s jej uplatnením uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe neho správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Rozsudok súdu prvého stupňa preto v tejto časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p. Uviedol, že obaja účastníci mali vo veci len čiastočný úspech (žalobkyňa 83 %, žalovaný 17 %), z ktorého dôvodu náhradu trov konania pomerne rozdelil. Žalobkyni tak v rozsahu 66 % (83 - 17%) priznal náhradu jej trov vyplývajúcich zo spisu (208 eur súdny poplatok zo žaloby). Náhradu trov právneho zastúpenia jej nepriznal, lebo ju v zákonnej lehote nevyčísliť. Doplniaci rozsudok o trovách štátu zmenil tak, že podľa výsledku konania z celkovo štátom platených 447,38 eur titulom znalečného, žalobkyni uložil nahradiť 17 % a žalovanému 83 %, t. j. 76,10 eur, resp. 371,33 eur (§ 148 ods. 1 O. s. p.).

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu do všetkých jeho výrokov podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil predovšetkým v otázke jeho zodpovednosti za škodu. Zásadne popieral existenciu príčinnej súvislosti medzi jeho konaním pri oprave a vznikom škody. Poukazoval na to, že k poškodeniu motora došlo nie po jeho oprave, ale po oprave vykonanej p. N.. Nie je preto možné vylúčiť jeho pochybenie spočívajúce v nedodržaní technologického postupu pri montáži vstrekačov. V prípade uznania jeho zodpovednosti trval na tom, že miera zavinenia žalobkyne na vzniku škody bola určená nesprávne len v rozsahu 1/4, lebo autom jazdila vyše troch mesiacov napriek tomu, že motor vozidla údajne klepal. V súvislosti s nárokom na vrátenie ceny za vykonanú opravu uviedol, že po oprave motor vozidla stále nemal dostatočný výkon, čo žalobkyňa u neho reklamovala a on reklamáciu uznal a vadu aj bezplatne opravil. Poukazoval na to, že žalobkyňa následne u neho vadu vykonanej opravy už nereklamovala. Trval na tom, že žalobkyňa v liste z 9. 10. 2009 neuviedla, aké právo si uplatňuje z titulu zodpovednosti za vady a že k uplatneniu tohto práva došlo až po uplynutí trojmesačnej prekluzívnej lehoty. Považoval preto rozsudok odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti za nesprávny a nezákonný. Odvolaciemu súdu vytykal aj jeho nesprávny postup pri vyhlasovaní rozsudku, keď neupovedomil jeho zástupcu elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci o to jeho zástupca požiadal, čím mu odňal možnosť pred súdom konať. Napokon namietal, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je v časti náhrady trov konania a náhrady trov štátu pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Z dôvodov rozsudku nie je možné zistiť prečo a akým titulom má zaplatiť žalobkyni sumu 137,28 eur a na základe čoho bol určený percentuálny pomer úspechu účastníkov v rozsahu 83 % pre žalobkyňu a 17 % pre neho. Navyše, odvolací súd konal v rozpore s ustanovením § 212 ods. 2 O. s. p., lebo žalobkyňa nenapadla doplniaci rozsudok okresného súdu odvolaním.

4. Žalobkyňa svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu nevyužila.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti a dôvodnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavného konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. V posudzovanej veci krajský súd rozhodol formou rozsudku tak, že zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorým žalobkyňa žiadala zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1 026,89 eur s príslušenstvom z titulu zodpovednosti za vady zmenil tak, že jej návrhu vyhovel a potvrdil v časti, v ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 1 866,89 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 106,20 eur od 20. 10. 2009 do zaplatenia z titulu náhrady škody a ktorým nad rozsah priznanej škody a úrokov žalobu zamietol. Z obsahu dovolania žalovaného vyplýva, že jeho

dovolenie smeruje proti rozsudku krajského súdu ako celku.

7. Najvyšší súd ako súd funkčne príslušný na prejednanie dovolania (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), prípustnosť dovolania skúmal osobitne vo vzťahu k zmeňujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu, resp. k jeho potvrdzujúcej časti a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné len v tej jeho časti, pokiaľ napáda výrok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, t. j. v ktorej bolo rozhodnuté o zaplatení sumy 1 026,89 eur s príslušenstvom z titulu zodpovednosti za vady (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

8. Pokiaľ dovolanie žalovaného smerovalo aj proti výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšku potvrdil (výrok, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade škody) a proti výrokom o náhrade trov konania, nie je v týchto častiach prípustné a bolo ho treba odmietnuť.

9. V súvislosti s dovolaním žalovaného proti zmeňujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že v zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. mohlo byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd bol podľa zákona (§ 242 ods. 1 O. s. p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberal procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. V posudzovanej veci žalovaný tvrdil vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. spočívajúcu v tom, že odvolací súd pri vyhlásení rozsudku neupovedomil jeho zástupcu elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci o to jeho zástupca požiadal. Dovolací súd preto osobitne skúmal, či konanie pred odvolacím súdom (ne)bolo postihnuté práve touto vadou. Existenciu tejto vady však dovolací súd nezistil.

11. Obsahom spisu je totiž písomná úprava predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák z 31. 8. 2015 (č. l. 327 spisu), v ktorej sa nariaďuje okrem zverejnenia miesta a času vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu, aj upovedomiť JUDr. Ladislava Csákóa na tieto skutočnosti elektronickými prostriedkami na e-mailovú adresu „A.“ a tiež „Oznámenie“ z toho istého dňa o vyvesení (zvesení) miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku (č. l. 328 spisu), súčasťou ktorého je záznam na č. l. 330 spisu, z ktorého vyplýva, že dňa 31. augusta 2015, o 11:57 bolo zaslané na e-mailovú adresu A. „oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vo veci 6Co/172/2013 (sp. zn. Okresného súdu Rožňava 9C/62/2010)“. Z uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd pri oznamovaní miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a jeho doručovaní postupoval v súlade s § 156 ods. 3 a § 45 ods. 4 O. s. p. Námetka žalovaného v tomto smere vznesená je preto neopodstatnená.

12. Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 ods. 1 O. s. p.

13. Ani procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. nevyšli v dovolacom konaní najavo.

14. Dovolací súd napokon pristúpil ku skúmaniu vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti z hľadiska žalovaným namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci.

15. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd dospel v danej veci k správnejmu záveru, že medzi stranami sporu došlo k vzniku záväzkového vzťahu na základe zmluvy o oprave veci (motorového vozidla) a že žalobu žalobkyne v časti o vrátenie ceny za opravu treba právne kvalifikovať ako nárok zo zodpovednosti za vady opravy. Odvolací súd preto správne na vec aplikoval ustanovenia § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým § 655 ods. 1 a ods. 2 OZ, podľa ktorého ak je vec opravená alebo upravená vadne, má objednávateľ právo na bezplatné odstránenie vady. Zhotoviteľ je povinný vadu odstrániť najdlhšie v dohodnutej lehote. Ak vadu nemožno odstrániť alebo ak ju zhotoviteľ neodstráni v dohodnutej lehote alebo ak sa vada vyskytne znovu, má objednávateľ právo na zrušenie zmluvy alebo na primerané zníženie ceny opravy alebo úpravy (ods. 1) a podľa ktorého práva zo zodpovednosti za vady

sa musia uplatniť u zhotoviteľa v záručnej dobe; inak zaniknú. Čas od uplatnenia práva až po vykonanie opravy alebo úpravy sa do záručnej doby nepočíta. Zhotoviteľ je povinný vydať objednávateľovi potvrdenie o tom, kedy právo uplatnil, ako aj o vykonaní opravy alebo úpravy a o čase jej trvania (ods. 2). Za správny, vykonanému dokazovaniu zodpovedajúci, treba považovať záver odvolacieho súdu, že ani po reklamácií žalobkyne (po oprave vykonanej od 25. 5. 2009 do 26. 6. 2009), v ktorej žiadala odstrániť stále pretrvávajúcu poruchu motora spočívajúcu v nedostatočnom výkone a v jeho „klepaní“, žalovaný uvedené vady v dohodnutej lehote neodstránil. Ničím nepodložené je tvrdenie žalovaného uvedené v dovolaní, že v rámci reklamácie vadu vozidla bezodplatne opravil. Odvolací súd dospel preto k správne právnemu názoru, že za tohto stavu žalobkyňa mala v zmysle § 655 ods. 1 OZ právo na zrušenie zmluvy alebo na primerané zníženie ceny opravy, a to bez potreby ďalšej reklamácie ktorejkoľvek z týchto väd. Navyše, odvolací súd v dôvodoch rozhodnutia správne uvádza, že výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne potvrdili, že k deštrukcii motora, a teda k neodstrániteľnej vade motora došlo výlučne v dôsledku vadne vykonanej opravy žalovaným. Dovolací súd považuje za správny aj záver odvolacieho súdu, že prejav vôle žalobkyne obsiahnutý v liste z 9. 10. 2009 smeroval k zrušeniu zmluvy a že žalobkyňa uplatnila právo zo zodpovednosti za vady opravy u žalovaného riadne a včas. V tomto smere sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku odvolacieho súdu, ktoré považuje za výstižné a presvedčivé a preto na ne v celom rozsahu odkazuje. V danej veci bol preto splnený aj zákonný predpoklad zodpovednosti za vady vyplývajúci z ustanovenia § 655 ods. 2 OZ. Odvolací súd v tejto časti správne po právnej stránke vec posúdil, ak nároku žalobkyne na vrátenie ceny opravy v celom rozsahu vyhovel.

17. Žalovaný preto napadol dovolaním vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. a ani iné vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.), najvyšší súd dovolanie žalovaného proti výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietavého výroku tak, že žalovaný je povinný žalobkyňi zaplatiť 1 026,89 eur s úrokmi z omeškania 9% ročne od 20. 10. 2009 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, podľa § 448 C. s. p. zamietol.

18. Pokiaľ žalovaný dovolaním napadol aj potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že v tejto časti je dovolanie žalovaného neprípustné, lebo nejde ani o jeden z prípadov jeho prípustnosti podľa § 238 ods. 1 až ods. 3 O. s. p. a dovolacím súdom neboli zistené ani zmätočnosť vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p. (viď body 11 a 12 rozsudku). Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p. bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

19. Rovnako za neprípustné dovolací súd považoval dovolanie žalovaného proti výrokom rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov konania sporových strán, a ktorým bolo rozhodnuté o trovách štátu. K tejto časti dovolania je potrebné uviesť, že smeruje proti rozhodnutiu, ktoré bolo síce urobené súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má však charakter uznesenia. Prípustnosť dovolania v tejto časti bolo preto potrebné posúdiť podľa § 239 O. s. p. Podľa odseku 3 citovaného zákonného ustanovenia bola prípustnosť dovolania (okrem iných) vylúčená aj proti uzneseniu o trovách konania. Dovolanie, ktorým žalovaný napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania preto podľa § 239 ods. 3 O. s. p. prípustné nie je. Nedôvodné sú aj námietky žalovaného pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť dôvodov rozsudku v týchto výrokoch. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti je síce stručné, ale je z neho zrejme ako odvolací súd o trovách konania rozhodol, prečo tak rozhodol a aj ktoré zákonné ustanovenia na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikoval. V oboch prípadoch je z dôvodov zrejme, v akom pomere mali strany sporu úspech v konaní, ako súd pomerne náhradu trov rozdelil, ktoré trovy a v akom rozsahu žalobkyňi priznal a prečo jej nepriznal aj náhradu trov právneho zastúpenia. Dovolací súd považoval preto odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti z hľadiska možnosti jeho preskúmania za postačujúce. Pokiaľ žalovaný namietal, že odvolací súd postupoval v rozpore s ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. treba uviesť, že výrok o náhrade trov konania je vždy závislý od výroku vo veci samej. Súd preto pri rozhodovaní o trovách konania nie je viazaný rozsahom dovolania. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejme aj to, že odvolací súd pri náhrade trov štátu tieto rozdelil, vzhľadom na celkový úspech strán v tomto konaní. Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného proti týmto výrokom ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

20. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyňi najvyšší súd právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne trovy nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.